

Nøvn

Minningarorð um Sigmund Kára Hentze

Vit høvdu ynskt at vit ikki vóru í tí støðu, at tað var neyðugt at skriva minningarorð um teg góði Sigmund. Vit høvdu sjálvandi ynskt at tú vart her hjá okkum í mong ár afturat, men tá støðan er sum hon er, so gera vit tað gleðiliga! Vit eiga jú eina vón sum ber yvirum deyðan.

– Góði elskaði Sigmund, 22. mai 2011 bleiv ein broyttingardagur í okkara lívið, tá tú og vinur tín Teodor blivu tiknir heim til Harran, tú bert 29 ár og Teodor 32 ár.

Mamma fór til arbeiðis hendan morgunin á B8, har stóðu tvey lögrelufólk, og tóku ímótu sær at bera boðini um ein bát, sum var gingin burtur. Babba og Ove vóru í Íslandi og fiskaðu, Eyð og Ingvar vóru heima á Eiði. Vit, øll familjan, fingi okkara lívsins størsta sjókk.

Boðini vóru at fimm mans vóru við einum báti, triggir bjargaðust og tveir vóru saknaðir. Sigmund, tú vart annar, og hin var Teodor okk-

ara granni. Alt steðgaði upp.

– Sigmund, tú hevði verið so nær við, fyri fimm árum síðani í ferðsluvánlukku har tú brákaði ryggin, men Guð var nær, og tú fekk fimm ár afturat her hjá okkum.

Sigmund var so ríkiliga vælsignaður við talentum og hann gjørdi so sanniliga brúk av teimum. Hann var ikki bangin fyri at fara í holt við nakað, var sera ágrýtin. Útbúgvinn elektrikari og var í ferð við at gerast maskinmeistari.

– Tú hevði stórar dreymar, og tó gleddist í tí smáa. Sjálvur segði tú stutt áðrenn “Hvat er lívi ikki bara herligt:) skilji ikki hvat fólk altíð grenja um!!” Eitt kunnu vit við vissu siga Sigmund, at lív títt eydnaðist!

Sigmund abbin, fór stutt eftir teg Sigmund. Innan ein mánað vóru bæði gamli og lítli Sigmund farnir heim. Sigmund abbin fekk eisini nøkur ár afturat, hann var við einum báti ið gekk burtur

í 1986 og bleiv bjargaður. Takk fyri Sigmund abban og alt tað hann var fyri okkum.

– Síðstu orðini mamma segði við teg Sigmund áðrenn tú fórt av Eiði vóru: “Minst til at tað er tann síðsta oljan sum telur”. Tað bleiv sagt í

samband við skúlingini og allar próvtøkurnar ið vóru fyri framman á Vinnuháskúlanum. Tú vart so glaður og í góðum lag. Hesi orðini fingi tó eina aðra meaning.

Eitt tað ringasta við hesi stóru sorg hjá okkum hevur

verið, hvussu tit Sigmund og Theodor hava stríðst, fyri at bjarga lívið tykkara. Frískir og raskir menn, men vit vita at Jesus ið stundini, sum tað stendur skrivað, kom gangandi á sjónum og bjargaði tykkum og førði tykkum til strond, sum tit longdust til, heim til teir ævigu bústaðir, heim til Harran, har vit øll skulu møtast aftur ein dag. Takk Guð fyri, at tú gav Jesus til okkum, so at tað er gjørligt at koma heim til tín, og takk at tú minnir okkum á at biða fyri børnum okkara. Tað skal vera okkara størsta bøn og áheitan í øllum hesum, at øll foreldur biðja fyri børnum sínum og leggja tey í Harrans hendur, so at tey vita, hvønn tey skulu rópa á í neyðarstund.

– Takk fyri tann tú vart, ein góður sonur og beiggj! Ein Guðs gáva til okkum! Vit gleðast um minnið og halda minninum á lívið, til vit síggjast aftur í vónini, sum

Jesus hevur givið okkum. Takk Guð fyri at tú gavst okkum Sigmund. At vit kundu sleppa at lána hann her og verða góð við hann. Takk fyri alt hann hevur lært okkum. Saknurin er ósigandi, harður, pínufullur, men minnini eru góð og rík.

At finna meaning í øllum hesum her er meaningsleyst, og her kunnu vit so eisini nevna ein av tínum bestu vinmonnum Jóhann, sum bert tveir mánaðir seinni fór í ferðsluvánlukku, óskiljandi.

– Sigmund títt lív var fyllt við meaning, og tað fara vit at gleðast yvir hvønn dag ið vit sleppa at verða her á jørð. Okkara perla.

Bara Jesus kann geva okkum frið.

Friður veri yvir minninum á øllum teimum, ið vit sakna, Teodor, Jóhann, Sigmund abban og okkara elskaða Sigmund Kára.

Mamma, babba, Ove, Emma, Eyð og Ingvar

Tíðin gongur skjótt, og 21. mai er longu í ár síðani, at Jan Jespersen andaðist og fór um ytstu sýn.

So ymisk okur eru sum menniskju, so hava eini óvæntaði deyðsboð næstan altíð sama árin á okum øll. Okur gerast hugtung og minnast aftur á farnar løtur. Saknurin og tómrumið eftir Jan, hava fingið okum at taka til pennin og skriva nøkur orð niður fyri at minnast okra góða lækna og starvsfelaga, sum so bráðliga bleiv tikin frá okum fyri 1 ári síðani.

Jan Jespersen var føddur 14. juli 1943 í Trongisvági og var elstur av 5 systkjum.

Hann var, eins og faðir og brøðir, føddur dugnaligur hondverkari, og hann fór sum blaðungur til Danmarkar at læra seg læknakynstrið. Til Suðuroyar Sjúkrahús kom hann fyrstu ferð at arbeiða í 1988-92. Og síðani aldarskiftið og til sín doyggjandi dag, arbeiddi hann sum fastur yvirlækni á Suðuroyar Sjúkrahúsi.

Jan var ein framúr dugnaligur lækni og eitt serstakt menniskja. Man føldi seg tryggan, tá hann hevði vakt, og sjúklingarnir vóru í tryggum hondum. Han var stillførur og róligur. Hann gjørdi ongan háva av sær sjálvum, men hann arbeiddi heil hjartaður og áhaldandi. Hann møtti sjúklinginum í ta støðu, hann var í, og hansara hjálpanði læknahendur hava fingið mangan sjúklingin upp aftur á fótur. Hansara róliga medferð og dugnaliga arbeidsmegi høvdu jaliga

ávirkan bæði á sjúklingar og starvsfólk. Hann var væl dámdur og avhildin av øllum. Var støðan álvarslig hjá einum sjúklingi, fór hann ikki av deildini, men svav inni á kontórinum hjá sær. Tað var trygt at vita. Tá var ongin forvakt, og yvirlæknin var aloftast einsamallur um allar læknauppgávurnar. Sjálvt um hann hevði vakt um náttina yvir einum sjúklingi, so møtti hann aftur næsta morgun til nýggjan arbeidsdag. Altíð tann sami; fryntligur, positivur og hjálpsamur.

Okur á deildini hava havt mangar hugnaligar løtur saman við Jan. Hann gav sær altíð tíð til eitt prát við okum. Hann segði ofta “hvát siga tykur gentur?” tá hann kom inn á kontórið. Hann hevði ein serstakan humor, og dámdi væl at fortelja skemtisøgur. Eitt tað besta hann fekk, var at

standa í køkinum við einum kaffikoppi í hondini og njóta tað vakra útsýnið vestur eftir; Oyrnafjall, Gluggarnar, Trongisvág og vesturskinið. Hansara umorgan fevndi eisini um okum, og høvdu okur ein trupulleika ella ivamál av onkrum slag, so var altíð hjálp at heinta hjá honum. Hann hevði virðing fyri øllum starvsfólkunum!

Jan var sera góður við síni børn og stoltur av teimum, og hann fortaldi ofta um tey við gleði. Hann ferðaðist nógv um Suðuroyarfjørð og búði heima hjá sínum gomlu foreldrum, tá hann var her suðuri. Og honum unntist at hava tey longi, tí tað eru ikki nógv ár síðani, tey eru farin.

Tað var tí ein stóruskelkur fyri okum øll, ja allar suðuroyingar, tá Jan bráðliga og uttan ávaring gjørdist sjúkur og doyði eftir bert 2 døgum. Sjálvt um hann heila sitt vaksna lív hevði virkað

fyri at hjálpa øðrum og hevði bjargað mongum mannalívi, so stóð hansara lív ikki til at bjarga. Okur máttu ásanna at: “Best sum sólin fagrast skínur, deyðin inn um dyrnar trínur”

At Jan var vældámdur, prógvaði jarðarferðin, og Ebenezer var fullsett av fólk-ið, sum vildu fylgja honum til hansara sísta hvíldarstað her á foldum.

Okur vilja við hesum fáu

orðum minnast Jan og vísa okra samkenslu til hansara avvarðandi, sum hava mist ein góðan mann, pápa, og bróður. Tómrúmið er ómetiliga stórt og saknurin somuleiðis.

Hvíl í friði og takk fyri alt!

**Heilsan
Starvsfólkið á songar-
deildini á Suðuroyar
Sjúkrahúsi**

*Syrgið stendur Oyrnafjall, klætt í vetrarskrúð,
mong tey eru, sum syrgja og sakna nú,
kona, børn, systrar, brøðir, ætt og vinir nær og fjar,
minnast Jan, sum trúgvur og góður øllum var.*

*Kvart er nú um Oyrnafjall, kavaflíkur detta niður,
Jan er farin hagar, bert gleði er og friður.
Hendur hans nú hvíla, tagnað røddin káta.
Vónir brostnar og sjúklingarnir gráta.*